

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa K. S.
przeciwko P. sp. z o.o. z siedzibą w P.
o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 6 listopada 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 10 marca 2017 r., sygn. akt II Ca (...),

1) odrzuca skargę;

**2) oddala wniosek pełnomocnika powódki z urzędu adw. D. P.
o przyznanie od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy
prawnej z urzędu.**

UZASADNIENIE

Powódka wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w K., którym została oddalona jej apelacja od wyroku Sądu Rejonowego w O. oddalającego powództwo o uzgodnienie księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym.

Skarżąca zarzuciła wyłącznie naruszenie przez Sąd drugiej instancji art. 233 § 1 w zw. z art. 391, 378 § 1 i 382 k.p.c. i przedstawiła obszerny wywód na uzasadnienie dopuszczalności formułowania zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w drugiej podstawie kasacyjnej wskazując na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26

września 1997 r., II UKN 262/97 (OSNP 199 r., nr 14, poz. 433) oraz naruszenia przez Sąd drugiej instancji obowiązku przeprowadzenia wnikliwej oceny materiału dowodowego i przyjęciu za własne ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji bez jakichkolwiek rozważań merytorycznych odnoszących się do zarzutów apelacji, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego powinna doprowadzić do odmiennych ustaleń.

Na etapie badania przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy nie analizuje zasadności podstaw skargi kasacyjnej, nie mniej jednak rozważa, czy pozostają one w związku z przytoczonymi przez skarżącego przesłankami przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Do ich rozstrzygnięcia w postępowaniu kasacyjnym może dojść bowiem jedynie wtedy, gdy wskazane przez skarżącego podstawy skargi kasacyjnej pozwalają na ich ocenę i sformułowanie na nie odpowiedzi.

Skarżącej umknęło, że powołane przez nią orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 26 września 1997 r. zostało wydane w czasie obowiązywania innego stanu prawnego, który uległ zmianie z dniem wejścia w życie ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. 2005 r. Nr 13, poz. 98) wobec wprowadzenia nadzwyczajnego środka zaskarżenia w postaci skargi kasacyjnej i wyrażony w nim pogląd o dopuszczalności formułowania zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. utracił aktualność. Zakaz oparcia skargi na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub dowodów, określony w art. 398³ § 3 k.p.c., oznacza niedopuszczalność powoływania się przez skarżącą na wadliwość wyroku sądu drugiej instancji polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów. Zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., nawet w powiązaniu z art. 382 k.p.c. i 378 k.p.c., motywowany wadliwą oceną dowodów lub niewłaściwie ustalonym stanem faktycznym nie może więc być skutecznie podniesiony w ramach drugiej podstawy kasacyjnej. Skarżąca twierdzi, że Sąd drugiej instancji nie odniósł się do zarzutów apelacyjnych ale czyni to w kontekście przyjęcia przez ten Sąd ustaleń dokonanych w postępowaniu przed Sądem Rejonowym za własne i stwierdzenia ich prawidłowości z naruszeniem wymogów przeprowadzenia wnikliwej oceny materiału dowodowego. Ponieważ skarga kasacyjna została ograniczona tylko do

zarzutu dotyczącego ustalenia faktów i niewłaściwej oceny dowodów i nie wskazuje na inne naruszenia prawa, to jako nieoparta na ustawowej podstawie jest niedopuszczalna i podlega odrzuceniu.

Na marginesie jedynie trzeba wskazać, że wbrew twierdzeniom wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd drugiej instancji odnosząc się do zarzutów apelacji wyłącznie dotyczących sprzeczności ustaleń i błędnych ustaleń faktycznych całe uzasadnienie zaskarżonego wyroku poświęcił analizie i ocenie materiału dowodowego.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c.

Wniosek pełnomocnika powódki o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu ze skargi podlegał oddaleniu, bo skarga została odrzucona z powodu jej niedopuszczalności wskutek niedochowania wymogu określonego w art. 398³ § 3 k.p.c., a więc brak podstaw do wnioskowania o „udzieleniu pomocy prawnej” w rozumieniu § 1 - 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016 r., poz. 1714) – tak postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 października 2016 r., II CNP 15/15, nie publ., z dnia 27 sierpnia 2013 r., V CNP 82/12, nie publ., 27 sierpnia 2014 r., III CNP 5/14, nie publ.). O kosztach postępowania kasacyjnego na rzecz pozwanej nie orzeczono, bo wniosek o ich przyznanie związany był wyłącznie z wnioskiem o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania lub o oddalenie skargi.

aj

r.g.